

Čís. 1732.

I dlužník, který, zatajuje části svého jmění, uvede své věřitele v omyl o pravém stavu svého jmění, by je pohnul k tomu, aby v soudním nebo mímosoudním vyrovnání přistoupili na menší kvotu, než jakou by byli žádali, kdyby jim byl pravý stav jeho jmění znám, zkracuje uspokojení svých věřitelů.

Jde o pokus zločinu §u 205 a) tr. zák., nenastala-li zamýšlená ujma na jmění věřitelů jen pro překážku v §u 8 tr. zák. uvedenou.

(Rozh. ze dne 24. září 1925, Zm I 87/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 10. listopadu 1923, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným zločinem podvodného úpadku dle §u 205 tr. zák., zrušil však podle §u 290 tr. ř. rozsudek a uznal obžalovaného vinným zločinem nedokonaného podvodného úpadku dle §u 8, 205 a) tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnosti, která, dovolávajíc se zmatku čís. 9 a) §u 281 tr. ř., napadá jen výrok, odsuzující stěžovatele pro zločin dle §u 205 a) tr. zák., nelze přiznati oprávnění. Shledává nesprávné právní posouzení věci v tom, že nalézací soud podřadil stěžovatelův čin skutkové povaze zločinu dle §u 205 a) tr. zák., ačkoliv jest zjištěno, že zatajením součástí jmění stěžovatelova nenastalo zmaření ani zkrácení uspokojení věřitelů. Ze spisů o vyrovnání prý plyne, že rok, při kterém bylo vyrovnání s věřiteli učiněno, konal se dne 15. února 1923, kdežto rozsudkem jest zjištěno, že již nejpozději dne 22. ledna 1923 celé své jmění s okresním soudem v M. byl sdělil. Nicméně prý věřitelé souhlasili s 28%ním vyrovnáním a dali tím na srozuměnou, že vyrovnání to považují za přiměřené jmění stěžovatelovu. Zločin dle §u 205 a) tr. zák. je prý pojmově vyloučen, přijali-li věřitelé návrh na vyrovnání a byla-li jim navržená kvota vyplacena. Neboť věřitelé se prý tím dobrovolně vzdávají části svých pohledávek a jsou nuceni domáhati se uspokojení žalobou a exekucí na jmění dlužníkovu teprve tehdy, nebyly-li slíbené kvoty vyplaceny. Nemůže prý tedy v případě provedení vyrovnání nastati zatajováním součástí jmění dlužníkovu zmaření nebo zkrácení uspokojení věřitelů. Stěžovatel však není v právu. Ani doslov ani smysl zákona nedovolují tohoto výkladu, ježto zákon nečiní rozdíl mezi řízením úpadkovým a řízením vyrovnávacím, ba vůbec ani nepředpokládá nutně, že jest již zavedeno řízení, směřující k nucenému uspokojení věřitelů. I dlužník, který zatajuje části svého majetku, uvede své věřitele v omyl o pravém stavu svého jmění, by je pohnul k tomu, aby v soudním nebo mímosoudním vyrovnání přistoupili na menší kvotu, než jakou by byli by žádali, kdyby jim byl pravý stav dlužníkovu jmění znám, zkracuje uspokojení svých věřitelů. Jest sice připustiti, že v tomto případě zatajením dotyčných součástí stěžovatelova jmění do inventury nepojatých, podle zjištění rozsudečných uspokojení věřitelů ani zmařeno ani zkráceno nebylo, po-

něvadž ještě před vyrovnávacím rokem celé jmění st-lovo, zejména i zatajované součásti jeho staly se soudu, správci vyrovnávacímu a věřitelům známým, takže tu byla možnost posouditi, zda odpovídá slíbená kvota skutečnému jmění stěžovatelovu; okolnost ta však nečiní čin stěžovatelům beztrestným.

By újma na jmění, kterou pachatel zamýšlel zatajováním součástí svého jmění způsobiti svým věřitelům, skutečně byla nastala, vyžaduje se jen pro dokonání zločinu podvodného úpadku dle §u 205 a) tr. zák. Dopustil-li se však dlužník činu v této stati zákona uvedeného, v úmyslu, by tím uspokojení svých věřitelů nebo části jejich zmařil nebo zkrátil, a nenastala-li zamýšlená újma na jmění jen pro překážku v §u 8 tr. zák. uvedenou, dlužno ho činiti trestně odpovědným za pokus tohoto zločinu, ježto dotyčné činy projevují dostatečně t. j. měrou, nepřipouštějící vážných pochybností, opravdové rozhodnutí pachatelovo ku provedení trestného činu, t. j. způsobiti újmu na jmění věřitelů. Předpoklady ty v tomto případě nalézací soud zjišťuje. Neboť přijímá nejen za prokázáno, že stěžovatel dotyčné součásti svého jmění odstranil a zatajil, nýbrž také, že tak učinil, aby tím uspokojení svých věřitelů zkrátil. Zjišťuje zejména též, že obžalovaný jen pod tlakem trestních oznámení, podaných naň četnictvem pro zatajování dotyčného zboží, doznal a později písemně a protokolárně soudu vyrovnávacímu oznámil, že zmíněné věci zatajil a odstranil, pokud se týče, že je prý jen nedopatřením nepojal do inventury. Tím jest však též zjištěno, že stěžovatel neustoupil od pokusu dobrovolně, nýbrž že zločin podvodného úpadku nebyl dokonán jen pro překážku odjinud v to příšlou, na vůli stěžovatelově nezávislou, tedy pro překážku v §u 8 tr. zák. uvedenou. Jsou tedy zjištěny v rozsudku veškeré objektivní a subjektivní náležitosti nedokonání zločinu podvodného úpadku dle §§ů 8, 205 a) tr. zák. Z toho plyne jednak, že rozsudek netrpí dovolávaným zmatkem dle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. a že zmateční stížnost je tudíž bezdůvodnou, jednak že rozsudek je stížen důvodem zmatečnosti dle §u 281 čís. 10 tr. ř. a to v neprospěch obžalovaného, ježto nalézací soud nevzal za polehčující, že zločin zůstal nedokonaným (§ 47 a) tr. zák.).

Čís. 1733.

Trestní odpovědnost nájemce (pachtýře) nemovitosti za opomenutí ochranných opatření ohledně otevřené jámy na nemovitosti.

(Rozh. ze dne 24. září 1925, Zm I 89/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 14. prosince 1923, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem podle §u 335 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost, uplatňující zmatky čís. 5 a 9 a) §u 281 tr. ř., napadá svými vývody výlučně výrok nalézacího soudu, že bylo povinností